

'Los van de grond vergeet ik de rest'

De koffie in vliegclub Acha op vliegveld Hilversum kost dertig cent per bekertje. Op tafel ligt een luchtvaartkaart. Spoorlijnen, radiobakens, gesloten luchtruim en hoge torens. Met zijn vinger tekent Jeroen Komen de route. Vinkeveense Plassen, Leidsche Rijn, Utrecht, Landgoed Wickenburgh bij Houten, Soest en Muiden. Het is zijn leven in vogelvlucht. Althans het Nederlandse deel ervan. 'Los van de grond vergeet ik de rest. Ik voel me dan volledig vrij.'

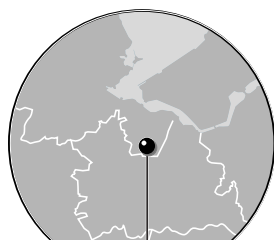
Een Reims-Cessna F172N Skyhawk is niet de meest geriefelijke plaats voor een gesprek. Te veel lawaai en af en toe wat hobbelig. Het uitzicht vergoedt veel.

Het benzinstation De Hackelaar langs de A1 bij Muiden ziet er van boven een stuk kleiner uit. 'Daar',

DE BRON VAN

Jeroen Komen

38 jaar, directeur-eigenaar Knoworries

Hilversum

wijst de directeur-grotaandeelhouder van ict-bedrijf Knoworries, 'daar is het uiteindelijk allemaal begonnen.'

Later, terug op aarde en bij het tweede kopje koffie in de vliegclub, worden de brokstukken van het verhaal die tijdens de vlucht in flarden doorkwamen zorgvuldig aan elkaar geregen. Wat zich ontvouwt is het verhaal van iemand die zelf zijn toekomst wenst te zoeken.

Ironie

'Op de basisschool was ik een briljante leerling', zegt hij zonder spoor van ironie, 'altijd de hoogste cijfers van de klas.' Om erop te laten volgen: 'Na een start op het vwo werd het havo en met wringen en wrikken met de hakken over de sloot met minimale resultaten.'

Andere zaken waren interessanter en dus belangrijker, zo blikt hij terug. Zijn eigen reizende discotheek bijvoorbeeld. 'Ik was de eerste op school met een eigen cd-speler.' Minder flitsende inkomstenbronnen werden evenmin gemeden. Borden wassen en auto's poetsen, als het maar verdiende.

De inkomsten verdwenen in de twee grote hobby's muziek en techniek. Dat laatste kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Zijn vader

Jeroen Komen zocht als scholier de vrijheid en vond die na omzwervingen over de hele wereld in het ondernemerschap. Als dat te knellend wordt, stapt hij achter de stuurknuppel van een vliegtuigje. 'Hier ben ik volledig vrij' » Rob van 't Wel

Jeroen Komen: 'Als ik het niet meer leuk vind, neem ik er iemand voor aan.'

FOTO: RUBEN SCHIPPER

bracht een voorliefde voor de exacte vakken mee naar huis. Van zijn werk op het KNMI nam hij op een gegeven moment een HP 25, een van de eerste programmeerbare rekenmachines met vijftig functies, mee naar huis. 'Daar kon ik heerlijk mee aan de slag.'

In die technologieminne omgeving kwam ook al snel een computer in huis. 'Een BBC Micro', zegt hij met lichte weemoed over de computer die begin jaren tachtig aan de basis stond van menige ict-carrière van de generatie van self-made whizzkids. 'Duurder dan de Commodore 64, maar je kon er ook veel meer mee.'

Floppy

Nog op de middelbare school sleepte hij er zijn eerste programmeeropdracht mee binnen. Een vader van een vriendinnetje vroeg hem voor zijn makelaardij een programma te schrijven waarmee de maandlasten voor hypotheek konden worden berekend. 'Ik kreeg er f 500 voor, weet hij nog. Zoals hij trouwens ook niet vergeten is dat hij zijn programma in de nacht voor oplevering door een foutje kwijtraakte. 'Ik heb geloof ik wel even mijn ouders wakker gemaakt. Gelukkig bleek ik nog een oude versie op een floppy te hebben staan waarmee ik aan de slag kon.'

De keuze voor de hts lag voor de hand. Het feest duurde amper een halfjaar. Wat volgde was een trektocht door het Midden-Oosten. 'Borden wassen, opnieuw', verduidelijkt hij. 'Ik ben niet verder dan Israël gekomen. Dat was het enige land waar je met dat soort klusjes genoeg geld kon verdienen. Genoeg in ieder geval voor een vliegticket naar huis.'

Terug in Nederland wordt een tweede poging tot studeren ondernomen. De hts-studie informatica duurt ditmaal niet langer dan een ruime week. 'Van de helft van de vakken had ik het idee dat ik het al wist. En de andere helft interesseerde me helemaal niks.'

Uit angst voor de dienstplicht vertrekt hij opnieuw naar het buitenland. Langer en serieuzer ditmaal en met de opgedane computerkennis ook beter verdienend. Toch keert hij na acht maanden als systeembeheerder voor een effectenmakelaar in Melbourne gewerkt te hebben terug naar Nederland. Of beter gezegd Europa, want in die versnipperde lappendeken van landen en culturen wil hij aan de slag.

En het buitenland biedt hem bovendien zicht op het mislopen van de dienstplicht.

Er volgen oriëntatierizen naar potentiële werkgevers in München en Parijs. In eigen land voelt hij zich niets te groot voor een banenbeurs in de Amsterdamse RAI.

Zo komt het dat hij op een vrijdag in het najaar van 1989 bij het Shell-station De Hackelaar aan de A1 staat, getooid in overhemd en met een plastic zak vol geprinte cv'tjes. Leunend op zijn liftervaring speurt hij naar luxeauto's waar hij misschien in kan meerijden. Zijn oog valt op een Saab 9000. 'Dat was gewoon de mooiste auto die voorhanden was.'

In de auto ontspint zich een gesprek waaruit blijkt dat de bestuurder directeur is van een bedrijf in verlichtingsarmaturen. Tijdens de rit moet de man in verband met computerproblemen verschillende keren naar kantoor bellen. 'Daar begreep ik niks van', zegt Komen, 'maar dat hij vanuit de auto kon bellen vond ik heel wat.'

Bij het uitstappen geeft Komen de bestuurder voor de zekerheid zijn cv. Enkele dagen later belt de secretaresse van de Saab-rijder. 'Ik geloof dat hij u een lift gegeven heeft', zei ze vol verbazing met haar Brabantse accent. Ik wist meteen waar het over ging.'

Wat volgt is een jaarcontract met daarin meetbare mijlpalen waarmee Komen bonussen kon verdienen, waarmee hij zijn eigen zaak kon opzetten. Het vormt nog altijd de basis van zijn in Nieuwegein gevestigde ict-bedrijf Knoworries.

Het zou de inmiddels niet meer te vermijden dienstplicht, een baan in loondienst en een nooit afgeronde studie Cognitieve Kunstmatige Intelligentie duren voordat het eigen bedrijf echt vaart kreeg.

Onrust

In 2003 kwam de erkenning van buiten in de vorm van een prijs voor het meest innovatieve bedrijf in de regio Utrecht. Komen, die nog altijd op zijn oude studentenadres aan de rand van Houten woont, is er toch trots op. Hij voelt het als een vorm van erkenning dat zijn eigen visie — die zelden mainstream is — zo gek nog niet is.

Het is ook een bewijs van de nog immer sluimerende onrust die de ondernemer heeft. Na jaren directeurschap voelt hij de drang om meer de rol van eigenaar te gaan manifesteren. 'Als ik het niet meer leuk vind, neem ik er iemand voor aan', zegt hij.

Genoeg gepraat. 'Zullen we zo nog even langs die Shell-pomp rijden?' vraagt hij als de koffie op is. Buiten staat een Saab op het parkeerterrein. Sommige mysteries moet je in stand houden.

